



עפ"ג 44030/02/22 - מדינת ישראל נגד קאסם בכרי, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

07 יולי 2022

עפ"ג 44030-02-22 ג'רייס נ' מדינת ישראל

ע"פ 30144-02-22 מדינת ישראל נ' בכרי

לפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

אברהם בולוס

מאזן דאוד

מדינת ישראל

המערער בע"פ

30144-02-22

נגד

המשיב בע"פ 30144-02-22

קאסם בכרי,

ע"י ב"כ עו"ד קאסם עאבד

המערער בעפ"ג 44030-02-22 פאדי ג'רייס, ת"ז 319040234

ע"י ב"כ עו"ד נאדר ג'רייס

נגד

מדינת ישראל

המשיבה בעפ"ג 44030-02-22

ערעורים על פסק דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פיינסוד-כהן) מיום 4/1/2022, שניתן בת"פ 37994-11-19.

פסק דין

לפנינו שני ערעורים שהדיון בהם אוחד.

הראשון - ע"פ 30144-02-22 שהגישה המדינה כנגד מסקנת ביהמ"ש השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פיינסוד) מגז"ד מיום 4.1.22 (להלן: **גז"ד**) לבטל הרשעת המשיב קאסם בכרי, יליד 8.11.98 (להלן: **קאסם**).

השני - ע"פ 44030-02-22 אשר בגדרו השיג המערער, פאדי ג'רייס, יליד 29.9.98 (להלן: **פאדי**) כנגד החלטת ביהמ"ש קמא שניתנה בגז"ד הדוחה את בקשתו לביטול הרשעתו.

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום שהוגש לביהמ"ש קמא, ביום 30.9.18 נסעו קאסם ופאדי ברכב בו נהג אחר. הנהג התבקש לעצור את רכבו לאחר ששוטר הבחין כי פאדי אינו חגור. לאחר שהשוטר ביקש מנוסעי הרכב להזדהות התברר כי פאדי חב מעצר. לפיכך, הודיע השוטר על עיכובו ומשזה סירב לעיכוב, אזי הודיע השוטר על מעצרו.

עמוד 1



עם הגעת שוטרים נוספים למקום נערך חיפוש על גופו של פאדי ונמצא כי בכיס האחורי של מכנסיו החזיק בסכין מתקבעת בצבע שחור שאורך להבה כ-3 ס"מ וגם באגרופן שחור.

2. בנסיבות אלה, הבחין שוטר נוסף כי בכיס מכנסיו של קאסם בולט חפץ עם שפיץ עגול וביקש לערוך חיפוש. במהלך החיפוש נמצא כי גם קאסם מחזיק ברשותו אגרופן בצבע זהב.

3. קאסם ופאדי הורשעו על יסוד הודאתם בעבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין- עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ומפאת גילם הצעיר שירות המבחן התבקש להגיש תסקירים בעניינם לרבות באשר לאפשרות ביטול הרשעתם.

תסקירי שירות המבחן

4. בעניינו של פאדי הוגש תסקיר שירות המבחן מיום 7.12.21. שירות המבחן עמד על היכרותו עם פאדי מהליך תעבורה קודם במסגרתו הוטל עליו צו של"צ. שירות המבחן התרשם מפאדי כבחור חיובי מיסודו, מתפקד ובעל שאיפות נורמטיביות לעתיד, אשר גדל במשפחה חמה ומתפקדת. עוד נמצא, כי התנהגותו נבעה מהתנהלות רשלנית ופוזת, חוסר בשיקול דעת והעדר הבנה של מעשיו, כן שירות המבחן לא התרשם מדפוסים עברייניים מושרשים או קווים אנטיסוציאליים.

שירות המבחן ציין, כי פאדי מקבל אחריות ואף הביע צער וחרטה בעניין התנהלותו. עוד הוסיף שירות המבחן, כי פאדי הביע חשש שמא הרשעתו תחסום את דרכו המקצועית, שכן הוא סיים לימודי טכנאות שיניים אולם קבלת הרישיון מתעכבת על רקע הרשעתו.

שירות המבחן התרשם, כי פאדי בעל יכולות אישיות גבוהות שהתנהלותו הכללית הינה חיובית במישור חייו השונים לצד היעדר הרשעה בפלילים. לעמדת שירות המבחן, הסיכון שפאדי יחזור על מעשי העבירה הוא נמוך, והוא מסוגל להפיק לקחים בלא התערבות חיצונית. מכאן, הומלץ על הטלת ענישה חינוכית בדמות של"צ וגם לשקול ביטול הרשעתו בדין, לנוכח הערכת שירות המבחן כי הרשעתו תמנע ממנו אפשרויות קידום תעסוקתי בעתיד.

5. גם באשר לקאסם הוגש תסקיר שירות המבחן מיום 12.12.21. שירות המבחן ציין, כי קאסם נעדר עבר פלילי, עובד במפעל ותומך כלכלית במשפחתו. קאסם שיתף כי בתקופה שקדמה לביצוע העבירה הוא תכנן להתגייס לצה"ל, כאשר תהליך זה הופסק עקב פתיחת ההליך הפלילי.

שירות המבחן העריך, כי הסיכון הנשקף מקאסם להישנות העבירה הנו נמוך, שכן ניכר כי מדובר בבחור נורמטיבי שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. קאסם מבין את חומרת מעשיו והפסול שבהם, נושא באחריות מלאה לביצוע העבירה הנדונה ונראה כי ההליך המשפטי תרם לביסוס הבנה בעניין גבולות המותר והאסור.



מכל אלה, שירות המבחן המליץ על הטלת ענישה חינוכית בדמות של"צ בהיקף של 200 שעות לצד הטלת התחייבות מרתיעה. בהתבסס על התרשמותו מקאסם, לצד ההערכה כי הרשעה בדין עלולה למנוע ממנו אפשרויות קידום תעסוקתי בעתיד, הומלץ לבית המשפט לשקול אי הרשעתו בדין.

גזר הדין

6. כאמור, שני הערעורים ממוקדים במסקנת ביהמ"ש קמא הדוחה את בקשת פאדי ומקבלת את בקשת קאסם לביטול ההרשעה. מכאן, בהמשך הדברים נסקור בתמצית את נימוקיו וקביעותיו של ביהמ"ש קמא שהובאו בגז"ד בזיקה למחלוקת יחידה זו העומדת ביסוד שני הערעורים.

7. ביהמ"ש השלום הזכיר, כי הרשעתו של נאשם בפלילים בגין עבירה שביצע, היא דרך המלך המשרתת את מטרת ההליך הפלילי. אך בצד זאת, קיימת אפשרות לסטייה מעקרון זה במקרים חריגים שבהם ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וסוג העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה האחרים.

8. ביהמ"ש קמא ציין, כי בפסיקה, אותה סקר בגז"ד, קיימת מגמה להורות על הרשעה בעבירות החזקת סכין ו/או אגרופן, גם כאשר לצעירים נורמטיביים שבעניינם הוגש תסקיר חיובי של שירות המבחן. נוכח מגמה זו, רק במקרים חריגים מצאו בתי המשפט לסטות מעקרון ההרשעה, זאת בניסיונות ייחודיים בהן נמצא כי חומרת ביצוע העבירות אינה במדרג גבוה והפגיעה בשיקום הנאשם היא ממשית. מגמה זו היא תוצאה של התפשטות תופעת הסכינאות בחברתנו ואשר מחייבת את בתי המשפט לתרום את חלקם בהרתעה לשם מיגורה.

9. עוד ציין ביהמ"ש קמא, כי המדובר בנאשמים צעירים, כבני 20 בעת ביצוע העבירות, אשר נטלו אחריות מלאה, ללא עבר פלילי, נמצאים בראשית דרכם ומהם התרשם שירות המבחן באופן חיובי. אך בצד זאת ביהמ"ש השלום הדגיש בזו הלשון: "אלא שבעניינם של הנאשמים שבפני נסיבות ביצוע העבירה הן חמורות יותר- נאשם 1 [פאדי] החזיק בסכין ואגרופן גם יחד, כשהוא נושא אותם על גופו, בעת ששהה ברכב עם נאשם 2 [קאסם] אשר על גופו הוחזק אגרופן נוסף." (פסקה 21 לגז"ד).

10. ביהמ"ש השלום ראה להבחין בין פאדי לקאסם. באשר לקאסם נקבע כי נוכח: "העובדה כי נשא "רק" כלי מלחמה אחד, חלופי הזמן, גילו הצעיר, החרטה ועתידו אשר לפניו, מובילים אותי למסקנה כי יש לסכם כי ההליך המשפטי אמר את דברו וניתן לסיימו גם ללא הרשעתו בדין."

ואילו בעניין פאדי המסקנה הייתה הפוכה. ביהמ"ש קמא הזכיר, כי פאדי הגיש תעודת סיום לימודי טכנאות שניים (נ/1), בנוסף הוצג העתק הודעה שנשלחה אליו מטעם משרד הבריאות שביקש הבהרות לגבי הרישום הפלילי (נ/3). אמנם הדבר מעיד על נזק אשר עלול להיגרם לפאדי בעקבות הרשעתו, אך יחד עם זאת לא הוכח כי המדובר בנזק קונקרטי. פאדי עבר בחינות וכעת נדרשת ועדת הבוחנים להכריע בדבר זכאותו לקבלת רישיון, בין היתר על פי מכלול המידע



שבפניה לרבות ההרשעה, ואת שיקול הדעת יש להותיר בידי הרשות המוסמכת. נוסף לכך, נקבע כי בעניינו של פאדי המדובר הוא בעבירה שחומרתה רבה, מסקנה הנגזרת מהעובדה כי החזיק בסכין וגם באגרופן - דבר שלא מאפשר ויתור על הרשעה.

11. לשם שלמות התמונה נוסף, כי למרות שביהמ"ש קמא קבע מתחמים הכוללים בחובם רכיב של מאסר (לפאדי בין 4 חודשים ל-12 חודשים, וקאסם המתחם מתחיל מחודשיים ועד 10 חודשי מאסר) הוא ראה לסטות ממתחמים אלה משיקולי שיקום. על פאדי הוטל מאסר על תנאי, חתימה על התחייבות וגם צו של"צ למשך 250 שעות; ועל קאסם צו של"צ ל-200 שעות וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע העבירה בה הורשע וללא מאסר על תנאי משהרשעתו בוטלה.

תמצית טענות הצדדים

12. פאדי בטיעונו השיג כנגד מתחם העונש שנקבע בעניינו, אשר לגישתו מחמיר יתר על המידה. עוד הוסיף, כי אין כל הצדקה להבחנה שעשה ביהמ"ש קמא בינו לבין קאסם בהקשר זה.

לעניין דחיית בקשתו לביטול ההרשעה פאדי הדגיש, כי ביהמ"ש קמא טעה שעה שסטה מהמלצת שירות המבחן, וגם טעה בקביעתו כי ההרשעה לא תגרום לו נזק קונקרטי וחמור. בעניין הנזק פאדי הפנה למוצגים הכוללים צילום של עמוד מאתר האינטרנט של משרד הבריאות (נספח 8 להודעת הערעור) בו צוין כי אחד התנאים למתן רישיון למקצוע טכנאות שיניים הוא העדרו של רישום פלילי, וגם לעובדה כי בדיקת בקשתו לקבלת רישיון למקצוע זה הוקפאה עד לקבלת הבהרות לעניין הרשעתו.

גם לעניין מסקנת ביהמ"ש קמא כי לגביו העבירה לא מאפשרת הרשעה נטען, כי ההבחנה בינו לבין קאסם אין ביסודה אף הסבר סביר, אינה מתיישבת עם עיקרון אחידות הענישה וגם לא עם הפסיקה שכן מאפשרת זאת במקרים מתאימים.

13. המדינה בדעה, כי נכון לדחות את ערעורו של פאדי ולקבל את ערעורה בעניין קאסם. המדינה בטיעונה הדגישה, כי שניהם יצאו לדרך כשברשותם שלושה כלי נשק - התנהלות שטמנה בחובה פוטנציאל לנזק משמעותי. במסקנתו לעניין ההרשעה ביהמ"ש קמא היה חייב להשקיף על מכלול התמונה, לפיה ברשות שניהם, פאדי וקאסם, נמצאו שלושה כלי נשק כשהם נמצאים בנסיעה ברכב.

עוד נטען, כי העבירה שביצעו שניהם הינה חמורה ולא מאפשרת הימנעות מהרשעה. לא היה מקום להבחנה שנעשתה בגז"ד בין קאסם לפאדי, שכן באשר לשניהם לא הוכח כי נגרם נזק כלשהו. המדינה הדגישה, כי באשר לקאסם לא הונחה תשתית כלשהיא בעניין טענתו לנזק, וגם הפסקת גיוסו לצה"ל לא מבססת נזק נטען זה.

14. קאסם סמך את ידיו על החלטת ביהמ"ש קמא אשר לגישתו נכונה ומאוזנת. קאסם הפנה לתסקיר ולהמלצת שירות המבחן, להיעדר עבר פלילי, להודאתו בהזדמנות הראשונה וטען, כי כל אלה מבססים את מסקנת ביהמ"ש קמא.



נוסף לנזק עליו הצביע בסיכול אפשרות גיוסו לו הורשע, הרי העבירה אותה ביצע, נוכח נסיבותיה, נמצאת במדרג חומרה נמוך והיא מאפשרת הימנעות מהרשעה.

עמדת משרד הבריאות

15. בתום הדיון שהתקיים לפנינו ביום 9.6.22 ונוכח העמימות האופפת שאלת השלכתה של הרשעת פאדי על קבלת רישיון לטכנאות שיניים מאת משרד הבריאות, אזי ניתנה החלטתנו שלהלן:

"עיינו במסמכים המופיעים באתר משרד הבריאות שעניינם רישוי המקצוע של טכנאות שיניים, ובאותם מסמכים אין תשובה ברורה לשאלה האם הרשעה היא בהכרח מחסום לקבלת רישיון או שהנושא הוא לשיקול דעת של ועדה מסוימת, וכן את הפרוצדורה לקבלת ההחלטה. יוער כי לא מצאנו תשובה ברורה לעניין זה גם בתקנות רופאי השיניים (הגדרת תחום עבודתם של טכנאי שיניים והסדרתה), תשנ"ו-1986 (להלן: התקנות). בנסיבות אלו ובטרם נכריע בערעורים שלפנינו, אנו פונים למחלקה המשפטית של משרד הבריאות כדי לקבל הבהרה בכל הנוגע להליך המתקיים בכל הנוגע לרישוי טכנאי שיניים. נבקש הבהרה האם הרשעה חוסמת את הדרך באופן מוחלט מפני קבלת רישיון, או שהנושא הוא נושא לשיקול דעת ..."

16. עמדת משרד הבריאות התקבלה בהודעת הלשכה המשפטית שהוגשה ביום 3.7.22. בהודעה זו צוין כי בתקנה 5(א)(2) לתקנות נקבע כי המנהל יתן רישיון לטכנאי שיניים, בין היתר, בתנאי שהמבקש הוא אדם הגון.

עוד צוין, כי כאשר מתברר כי למועמד עבר פלילי, אזי "נבדקות נסיבות העבירה והאם היא מעידה על כך שאין מדובר באדם הגון. במסגרת בדיקה זו נשקלים שיקולים שונים, כגון מהות העבירה וחומרתה, לרבות סוג העבירה והערך החברתי שנפגע מביצועה, הזמן שחלף מיום ביצועה, גיל האדם ביום ביצועה, החובות והאחריות הכרוכות בזכות המבוקשת והחשש, אם קיים, לפגיעה בשלומו או בביטחונו של הציבור."

עוד הודגש בהודעה זו, כי הרשעה אינה בהכרח מחסום מפני קבלת הרישיון, וההחלטה נתונה לשיקול דעתו של מנהל האגף לרישוי מקצועות רפואיים במשרד הבריאות בהתחשב בכל האמור לעיל.

דין והכרעה

17. ביהמ"ש מוסמך להימנע מהרשעת נאשם שנקבע כי ביצע את העבירה או לבטל את הרשעתו, אלא שסמכות זו היא החריג לכלל לפיו הליך פלילי מסתיים בהרשעה או בזיכוי כקבוע בסעי' 182 לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב-1982. סמכות זו יש להפעיל בזהירות ואף במשורה במיוחד בעניינם של נאשמים בגירים, שכן היא חותרת תחת שיקולי ענישה רבים כמו הגמול וההרתעה וגם עיקרון השוויון בפני החוק (ע"פ 2796/03 בג"ר).



ביבס נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (5.7.04); ראו גם: ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004); דנ"פ 8062/12 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ פסקה 15 לחו"ד כב' השופט גרוניס (2.4.15).

18. ביהמ"ש ייעתר לבקשת נאשם להימנע או לבטל הרשעה במצבים יוצאי דופן בהם מתקיימים שני תנאים מצטברים; **הראשון**, כאשר ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם; **והשני**, כאשר סוג העבירה מאפשר לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים ובתועלת הציבורית שבהרשעה (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97) (להלן: עניין **כתב**)).

ביהמ"ש העליון גם עמד על שיקולים רבים ומגוונים ואף עוצבו מבחני עזר ליישום ההלכה שנקבעה בעניין **כתב** (ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל**, פסקאות 10-11 (31.12.07); ע"פ 5985/13 **הראל אבן נ' מדינת ישראל**, פסקאות 6 ו-7 (2.4.14). עוד נזכיר, כי הטענה העולה תדיר לפיה חל ריכוך בהלכה שנקבעה בעניין **כתב** בעקבות תיקון מס' 113 לחוק העונשין אין לה על מה לסמך. הלכה זו שרירה וקיימת ואין אף שינוי במבחנים שנקבעו בגדרה לבחינת שאלת ההימנעות או ביטול ההרשעה (רע"פ 6819/19 **פליקס סרוסי נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 והאסמכתאות שם (18.10.19)).

19. נטל ההוכחה באשר לתנאי הראשון מוטל על הנאשם. לשם הוכחת קיומו של נזק ופגיעת ההרשעה בשיקום, על הנאשם להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי בסיכויי השיקום ואותו לבסס באמצעות תשתית ראייתית משכנעת. החובה להוכיח קיומו של נזק קונקרטי נגזרת מהיקפו המצומצם של החרג, אשר מיועד לחול רק במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. (רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (4.3.2013); רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (31.12.2012)).

נדגיש שוב - לאורך כל הדרך ביהמ"ש העליון הזכיר רבות, שהנטל הינו מנת חלקו של הנאשם, אשר מחובתו לשכנע באמצעות ראיות לעניין קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי. כן נקבע, כי אין להסתפק לא בהשערות ולא בטענות שאין ביסודן תשתית משכנעת לעניין הנזק והיקפו (ע"פ 5985/13 **הראל אבן נ' מדינת ישראל**, פסקאות 6 ו-7 (2.4.14); רע"פ 1240/19 **עופר בר לוי נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (24.3.19)).

20. באשר לתנאי השני, האפשרות לוותר על ההרשעה: "... **נוגעת לתכליות של הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות**.. " (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון**, פסקה 7 (23.7.2009)).

21. מדיניות הענישה בעבירה בה עסקינן מחייבת העברת מסר תקיף ומרתיע. גישה מחמירה זו מתחייבת נוכח נפיצות העבירה בה עסקינן, וגם הסיכון שהיא מקפלת בחובה בשל הקלות בשליפת סכין או אגרופן והשימוש בהם בכל כססוך גם הפעוט ביותר:



" מדובר בנוהג, שלרוע המזל הפך לנורמה בקרב בני נוער. ואף זאת לרוע המזל, המרחק בין סכין המצוי בכיס- לבין שליפתו, הוא קצר ביותר והתוצאות הטראגיות אינן מאחרות לבוא." (ע"פ 6508/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (13.9.06)).

כן נקבע :

"ואכן אין צורך להכביר מלים על כך שסכין קוראת לשולף ולדוקר כשם שפירצה קוראת לגנב; "תת תרבות הסכין" על גילוייה השונים - מהחזקת סכין ועד לשימוש אלים בה - היא אורח תדיר, לא רצוי, בבתי המשפט, לרבות בבית משפט זה; היא כבר גבתה לא מעט חיי אדם, ועל כן אין מנוס מענישה מרתיעה לגביה, בכל גילוייה" (ע"פ 242/07 לאוניד אולימבוב נ' מדינת ישראל, פסקה ד (11.1.07); ראו גם ע"פ 3231/04 סבן נ' מדינת ישראל (1.9.04)).

ממדיניות ענישה מחמירה זו נגזרת בהכרח המגמה של הרשעה בעבירה של החזקת סכין, לשם שמירה על בטחון הציבור והעברת מסר מרתיע מפני ביצועה. המדיניות מחמירה בשאלת ההרשעה בעבירה בה עסקין גם בעניינם של צעירים, נעדרי עבר פלילי שקיימת לגביהם המלצה מאת שירות המבחן להימנע מהרשעה (ראו : ע"פ 1490/12 יוסף אבו גוש נגד מדינת ישראל (15.07.12); ע"פ 4200/12 אחמד אבו זניד נגד מדינת ישראל (27.06.12); ע"פ 2968/12 כאיד אלזיד נגד מדינת ישראל (06.05.12); ע"פ 4079/10 אימן ג'בשה נגד מדינת ישראל (23.08.10)).

22. עם זאת חשוב לחדד, כי למרות האמור, ועל אף העובדה שעסקין בעבירה מסוג פשע, יש לבחון כל מקרה לגופו, ואין זה נכון לשלול מראש ובאופן גורף כל בקשה של נאשם בגיר לביטול הרשעה בעבירה של החזקת סכין או אגרופן. קיימים מקרים, גם אם הם נדירים, בהם יימצאו נסיבות יוצאות דופן שיטו את הכף לביטול או הימנעות מהרשעה גם בעבירה זו (ראו: ע"פ 3446/10 סאלח עבד אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.11)).

הווה אומר, למרות המגמה הקיימת בפסיקה עדיין כל מקרה מחייב בחינה בהתחשב בנסיבותיו. במלאכת האיזון אותה עורך ביהמ"ש יש ליתן משקל רב לנסיבות ביצוע העבירה שלהן חשיבות רבה, שכן נסיבות אלו משליכות על שאלת ההרשעה. כך, למשל, יש ליתן את הדעת למקום ומטרת נשיאת כלי הנשק וגם למאפייניו:

"צדק בית משפט קמא בכך שבחן את טיבו ואופיו של כלי המשחית אותו נשא המבקש ברכבו, ואת האינטרס הציבורי, שעניינו שמירה על שלומו של הזולת, ומניעת פגיעה בגופו וברכשו. גם אם מעשיו של המבקש אינם מגיעים לרף חומרה גבוה, בשים לב לעובדה כי המבקש לא עשה שימוש באגרופן, הרי שעצם החזקתו של כלי נשק קר כדוגמתו, אשר שימוש הטבעי אינו למטרה כשרה, אינה מאפשרת להימנע מהרשעתו של המבקש." (ע"פ 1949/15 אימן תקרורי נגד מדינת ישראל, פסקה 11 (2.4.15)) (להלן: עניין תקרורי).

כך גם נקבע באשר לסכין מתקפלת ומתקבעת מסוג "פרפר", המגיעה לאורך של 20 ס"מ כאשר היא פתוחה, אותה



נשא הנאשם בכניסה למועדון לילה (רע"פ 632/14 גטהון אדוניה נ' מדינת ישראל (31.7.14)).

23. בעניינו, נסיבות ביצוע העבירה מטות את הכף להרשעה. שניהם, פאדי וקאסם, נשאו אגרוף על גופם, וכאמור, לכלי נשק זה אין אף תכלית או מטרה כשרות. אגרוף מטבעו מיועד לתקיפה, ושימוש בו עלול להביא לחבלות קשות ואף לתוצאות טראגיות. שניהם נשאו אגרוף בזמן נסיעה ברכב, ועניינם זהה עד מאוד למקרה שנידון בפס"ד **תקרוי** עליו עמדנו לעיל. נסיבה נוספת שמחזקת את מסקנתנו כי במקרה זה לא ניתן לוותר על הרשעה, היא העובדה ששניהם נסעו יחדיו כשבידי כל אחד מהם אגרוף, ולא נראה הגיוני גם לא סביר להניח כי המדובר רק בצירוף מקרים. אנו תמימי דעים עם טענת המדינה כי היה נכון להשקיף על מכלול הנסיבות בבוא ביהמ"ש קמא להכריע בבקשתם של פאדי וקאסם, ובין היתר ליתן משקל לעובדה כי שניהם נסעו יחד, באותו רכב שכל אחד מהם מצויד באגרוף.

24. נוכח חומרת העבירה ונסיבות ביצועה לא ניתן להימנע מהרשעה, כן ההבחנה עליה עמד ביהמ"ש קמא בין קאסם לפאדי, לפיה האחרון גם נשא סכין נוסף לאגרוף, רחוקה מלבסס את התוצאות ההפוכות אליהן הגיע. הדבר נכון גם לעניין שאלת הנזק. שכן, דווקא פאדי, כפי שנפרט בהמשך הדברים, הצביע על נזק אפשרי זאת בשונה מקאסם שהציג תרחיש כללי לאפשרות פגיעה תעסוקתית - שכידוע היא מנת חלקו של כל מורשע בפלילים.

25. המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה של פאדי וקאסם, היא המלצה שאינה מחייבת. בסופו של יום ביהמ"ש הוא המופקד על מלאכת האיזון וההכרעה שבגדרם נכון לשקול שיקולים רבים ומגוונים הכוללים בחובם גם את עמדתו של שירות המבחן. לא זו אף זו, בשני התסקירים ההמלצה היא כללית, שכן לגבי פאדי וקאסם נכתב: "לצד ההערכה כי הרשעה בדין עלולה למנוע ממנו מימוש אפשרויות קידום תעסוקתי בעתיד", ובעמדה זו שירות המבחן לא הציג אפשרות מוחשית לפגיעה או לנזק חמורים וקונקרטיים:

"בתסקיר שירות המבחן ובנימוק להמלצתו לאי ההרשעה, אין כל התייחסות לנזק קונקרטי שעלול להיגרם למבקש וכל שמופיע שם הוא חשש ערטילאי לקיומו של נזק שהוא מנת חלקו של כל מי שמורשע בפלילים "שעשוי להיפגע בעתיד בגין הרשעה פלילית" (רע"פ 5949/17 משה אמר נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (25.7.17)).

26. נוסף לפגיעה התעסוקתית קאסם, כאמור, טען כי ההרשעה סיכלה את אפשרות גיוסו לצה"ל. המדובר בטענה שלא זכתה לאף גיבוי. אולם גם אם הנטען היה זוכה להוכחה עדיין, וכפי שנקבע רבות: **"החשש לפגיעה באפשרותו של המבקש להתגייס לצה"ל, אין בו כדי להצדיק כשלעצמו הימנעות מהרשעה"** (רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 והאסמכתאות שם (24.4.2014 ע"פ 2280/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (19.8.2013)).

27. באשר לפאדי מדיניות משרד הבריאות במתן רישיון לטכנאי שיניים התבהרה בהודעה שעל תוכנה עמדנו לעיל. מהודעה זו התברר, כי למנהל האגף לרישוי מקצועות רפואיים נתונה הסמכות להחליט בעניין מתן רישיון בהתחשב בשיקולים רבים ומגוונים לרבות נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה - ואת ההכרעה בבקשתו של פאדי לקבלת רישיון לטכנאי שיניים יש להותיר בידי בעל הסמכות. כך נקבע לעניין נאשם המעוניין לעסוק ברפואה (רע"פ 5018/18 **בוזגלו נ' מדינת ישראל** (21.10.18); רע"פ 5100/14 **ד"ר אחמד מסארווה נ' מדינת ישראל** (28.7.14); וגם באשר



לנאשם שלמד רוקחות (רע"פ 654/13 פאדי אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.2.13); או באחר שעבר הכשרה כמתווך במקרקעין (רע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מדינת ישראל (24.3.19); גם מי שלמד משפטים ומתכוון לעסוק בעריכת דין (רע"פ 923/19 פלונית נ' מ"י (2.4.19); המועסק כמחנך בבית ספר (רע"פ 1947/22 שריף קבהא נ' מדינת ישראל (23.3.22); העובד בשירות המדינה ככבאי (רע"פ 5861/11 יצחק דניאל נ' מדינת ישראל (18.8.11); ואף כקצין ומפקד בצה"ל (רע"פ 5478/19 נטע לוי נ' מדינת ישראל (25.8.19).

28. מכל האמור, אנו דוחים בזאת ערעורו של המערער פאדי ג'ריס (ע"פ 44030-02-22), ומקבלים את ערעור המדינה (ע"פ 40144-02-22) ומרשיעים בזאת את המשיב קאסם בכרי בעבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין- עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

29. לסיום נעיר, כי בעקבות קבלת ערעור המדינה והרשעתו של קאסם בכרי בעבירה של החזקת סכין, כן נוכח עיקרון אחדות הענישה היה נכון להטיל גם עליו מאסר על תנאי נוסף לרכיבי הענישה שנקבעו בגז"ד של ביהמ"ש קמא. אולם, משום שהמדינה עתרה, בהודעת הערעור ובטיעוניה לפנינו, רק להרשעתו ולא התייחסה לשאלת העונש, נמנענו מלעשות זאת.

ניתן היום, ח' תמוז תשפ"ב, 07 יולי 2022, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

מ. דאוד, שופט

א. בולוס, שופט

ר. שפירא, נשיא
[אב"ד]